

Hensyn til de paatænkte anerkendte Arbejdsløhedsforsikringsforeninger. Der er jo dog en væsentlig Forskel. Sygdom og den deraf opstaaede Arbejdsløshed og Mangel paa Erhverv inden for vedkommende Hjem er jo noget almenmenneskeligt, noget, som kan indtræffe overalt for Arbejdere og andre ubemidlede hele Landet over, være sig paa Landet eller i Byerne, medens Arbejdsløshed og de Ulykker, der derved kunne opstaa, i ganske væsentlig Grad ere knyttede til de store Byer, her i Landet til Hovedstaden og enkelte andre store Byer, der særlig ere Industribyer. Det er jo dog ogsaa saaledes, at det er de paagældende Kommuner, der have Fordelen af de industrielle Etablissements, de store Forretninger, der atter betinge, at der i arbejdsløse Tider vil vise sig en større Grad af Arbejdsløshed der. Det er derfor rimeligt, at Kommunerne, der paa saa mange Maader have Fordel af de store Forretninger, ere dem, som ogsaa i en væsentlig Grad paatage sig Arbejdet med og bidrage til at lette den Byrde, som Arbejdsløsheden bringer. Og naar dette sker gennem Arbejdsløhedsforsikring, naar de arbejdsløse paa denne Vis blive hjulpede, ja, saa er det jo ogsaa først og fremmest den Kommune, hvori de vedkommende bo, som herved bliver lettet, idet den derved lettes for og undgaar ikke blot den direkte offentlige Fattighjælp, der kunde være Tale om, at Arbejdsløsheden kunde tvinge adskillige til, men ogsaa de øvrige Understøttelser gennem Understøttelsesforeninger og paa anden Vis, hvorved man søger at afbøde Arbejdsløshedens Følger. Som det staar for mig endnu, ser jeg derfor saaledes paa det, at Arbejdsløhedsforsikringskasser rettest bør vokse ud fra Kommunerne, rettest bør oprettes i de enkelte Kommuner og bæres af disse, og saa kunde der være Rimelighed for, at Staten ydede et Bidrag dertil, en fast Part af Kommunens Tilskud, ganske saaledes som Tanken er ved det nys behandlede Lovforslag om Statskassens Refundering af en Part af Kommunernes Tilskud til de fri Fattiggasser. Jeg er derfor meget tilbøjelig til at tro, at efterhaanden som denne Sag arbejder sig frem, efterhaanden som man kan se klarere paa den, vil man finde, at det er gennem Kommunerne

denne Sag skal tages op, at det er Kommunerne, der skulle støtte Arbejdsløhedsforsikringer, og at saa Staten kunde staa som den, der paa anden Haand, i næste Række, traadte til og refunderede Kommunen en Part af dens Tilskud.

Det her foreliggende Lovforslag lægger derimod det hele paa Statskassen. Jeg skal knytte nogle faa Bemærkninger til det, idet jeg ingenlunde skal gennemgaa det i dets Enkeltheder eller gaa ind paa de enkelte Paragraffer. Jeg skal da først og fremmest erindre om, som det ogsaa er sket under den tidligere Debat om denne Sag i disse Dage, at dette Lovforslag mangler enhver nærmere Bestemmelse om, hvad der skal forstaaes ved Arbejdsløshed, forstaaes ved den „uforskyldte Arbejdsløshed“, som skulde betinge vedkommendes Ret til at faa Understøttelse af den Kasse, hvori han har forsikret sig. Det er aabenbart ikke gjort med, at Ordene „uforskyldt Arbejdsløshed“ ere satte i Anførselstegn. Det er jo her, at den vanskeligste Part af hele dette Forhold ligger. Det har ogsaa i tidligere Aar, naar vi have behandlet det andet Lovforslag og ogsaa under Behandlingen her i Aar stadig vist sig, at her er det vanskelige Punkt at komme ud over: hvad der skal forstaaes ved uforskyldt Arbejdsløshed. Vi hørte i Fjor af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (J. Jensen), at det skulde forklares saaledes efter hans Opfattelse, at naar en Arbejder, der kan faa Arbejde til den gældende Løn, ikke vil modtage dette Arbejde, ja, saa lider han ikke under uforskyldt Arbejdsløshed, og saa er han ikke berettiget til Hjælp, men er der derimod et Sted Misligholdelse af Overenskomst eller Arbejdsløn, og Arbejderne derfor maaske foreløbig have forladt Stedet, saa vil det, at en anden Arbejder ikke vil modtage Arbejde, selv om det ogsaa er til den gældende Løn, ikke fratage ham hans Ret til at melde sig som uforskyldt arbejdsløs og have Berettigelse til at modtage Bidrag af Forsikringskassen. Der er jo her en meget stor Vanskelighed, som den ærede Forslagsstiller helt er gaaet udenom. Jeg tror imidlertid ikke, at vi naa til at kunne lovfæste denne Sag, før vi ogsaa i Loven have truffet Bestemmel-